

A KIS KAKAS MEG A TÖRÖK CSÁSZÁR

– N é p m e s e –

Élt egyszer egy szegény asszony,
Semmije se volt, ha mondom!
Se kenyere, se garasa,
Csak egy kedves kis kakasa.

A kis kakas a szeméten
Kipir-kapar, kutat éhen.
Addig-addig ott kapargált,
Hogy talált egy fél karajcárt.
Csupa gyémánt volt a reze...
Olyan nagy lett az öröme,
Hogy egy hosszút igen szépen
Kukurikolt jó kedvében.

Török császár arra ballag,
Mint a páva, mint a csillag.
S parancsolja neki mindjárt:
„Ide azt a félkarajcárt!”

„Hogyne adnám, nem adom én!
Kakas is úr a szemétjén!
A portámon, itt találtam,
Jobb helye lesz ennek nálam!”

Török császár újra mondja
S keményebben parancsolja:
„Szót fogadj hát, hé, Uradnak,
Mert különben becsukatlak,
Ide hamar, ilyen-olyan! ...”
S a lábával nagyot toppan.

A kis kakas bezzeg erre
Földre borul esedezve:
„Én császárom, én szultánom!
Én magamért dehogy bánom!
Van egy szegény gazd'asszonykám,
Húségéért annak adnám.
Neked elég a te kincsed,
Jó szándékom, óh, tekintsed!”

Török császár rá se hallgat,
Unja azt a sok siralmat.
Elrabolja erőszakkal,
Lóhalálba hazanyargal
És beteszi hamarjába
A nagy kincses kamarába.

A kis kakas haragud't már
S fölszállott a török császár
Kerítése tetejére,
Kiabálja hevenyébe:
„Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár, hogy ne hallja,
Trónterembe fut szaladva.
Kis kakas meg szegrül-végrül,
A kerítés tetejéről
Fölrepül az ablakába
S nagy fennszóval kiabálja:
„Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár lángra lobban,
Szolgáját küldi nyomban:
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Vesd bele a kútba rögtön,
Hogy nekem itt ne zörögjön!”

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.
Kis kakas meg lenn a mélyben
Nótába kezd ilyenképpen:
„Szídd föl, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!
Szídd fel, begyem, a sok vizet!
No, ezért még majd megfizet!
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jól lakott.

Kis kakas csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fennszóval kiabálja:
„Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár lángra lobban,
Szolgáját küldi nyomban:
„Eredj, szaladj, te szolgáló!
Lakoljon a kiabáló!
Szörnyű halál a fejére:
Vesd a tüzes kemencébe!”

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.
Kis kakas a kemencében
Nótába kezd ilyenképpen:
„Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!
Begyem, ereszd ki a vizet,
Hadd oltsa el ezt a tüzet!”
És a begye, szótfogadott,
Oltogatott... oltogatott...

Kis kakas csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fennszóval kiabálja:
„Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”

Török császár dühe fortyan,
Szolgáját küldi gyorsan!
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Ördög szorult e kakasba,
Vesd bele a méhes kasba!
Darazsaim csípjék agyon,
Ne lármázzék az ablakon!”

A szolgáló meg is fogta,
Fogta... fogta... és bedobta.
Kakas a méh köpüjében
Nótába kezd ilyenképpen:
„Szídd fel, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!
Szídd fel, begyem, a darazsat!
Ma valakin lesz daganat!”
És a begye szótfogadott,
Mint a duda, úgy jóllakott.

Kis kakas, csak újra száll a
Török császár ablakába
S nagy fennszóval kiabálja:
„Kukuriku, török császár!
Gyémántrabló, itt vagyok már!
Kukuriku, koronásom,
Add vissza a félkrajcárom!”
Török császár nagy kínjában
Haját tépi haragjában:
„Eredj, szaladj, te szolgáló,
Lakoljon a kiabáló!
Hozd ide a trónterembe.
Hadd dugom a kebelembe!”

A szolgáló meg is fogta,
Török császár be is dugta.
Kis kakas a kebelében
Nótába kezd ilyenképpen:
„Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát!
Begyem, ereszd ki a darázst,
Hadd csípje meg az oldalát!”
És a begye szótfogadott,
Török császár óbégatott:
„Jajjjaj, vitézek,
Jujjujjuj, vigyétek!
Eleven, mint a csík,
Szúr, harap, agyoncsíp.
Hordja el a kánya
A kincses kamrába!
A rossz félkrajcárt,
Hadd vigye, de mindjárt!

Jajjajaj, vitézek!
Jujjujjuj, vigyétek!

A kis kakast be is vitték
S egy karszékre leültették.
Császár kincses kamarája
Tündökölve nevet rája.
Tizenhárom nagy hordóban,
Arany, ezüst ragyogó van.
Szemfényvesztő, amit ott lát
S ott is elkezd egy szép nótát:
„Szídd fel, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd'asszonyom majd süt lepényt!
Szídd fel, begyem, ezt a sok pénzt!
Gazd'asszonyom majd süt lepényt!”
És a begye szót fogadott,
Mint a duda, úgy jóllakott.

A kis kakas hazamene
Arany, ezüst pénzzel tele.
Od'adta gazd'asszonyának,
Hűségese jó gyámolának.
Gazdag asszony lett belőle,
Mint a mese szól felőle.

Kakasnak is attólfogva,
Tudnivaló, jól megy dolga.
Ide tekint, oda tekint,
Kukurikol kedve szerint.
A császár sem bántja többé,
Jó embere lett örökké.
S keresgélhet, kapirgálhat,
Mind az övé, mit találgat.
Ő is úr lett a szemetjén –
Így van ez a maga rendjén.

